

Emma Ros: "Quan parlem de conquesta, també es podria fer servir el terme invasió"

L'escriptora Emma Ros acaba de publicar *La sacerdotisa de la luna* (Umbriel, 2012). Aquest nou llibre, ambientat en el segle XVI, es centra en la vida d'una dona atrapada entre dos móns: l'Amèrica acabada de conquerir i l'Espanya del Renaixement. Ros, nascuda a Montgat, és llicenciada en periodisme per la Universitat Autònoma de Barcelona.

Quin és el punt de partida de La

sacerdotisa de la luna?

El punt de partida és la caiguda de la ciutat de Mèxic-Tenochtitlan. Aquesta va arribar a tenir uns 250.000 habitants, quan les ciutats europees de l'època amb prou feines arribaven als 100.000. Però Tenochtitlan va acabar en runes, totalment destruïda, i la novel·la comença amb la recreació dels últims dies de la ciutat a través de la més jove de les sacerdotesses asteques, Ameyali. M'interessava molt que es palpés el trauma personal que implica la desaparició del món on un ha crescut, i amb ell, les perspectives vitals amb les quals s'havia criat. Perquè el conjunt de *La sacerdotisa de la luna* és la visió d'una dona vençuda que no es resigna a abandonar unes arrels en les quals creu profundament i que la defineixen com a individu.

Per què històries tan llunyanes històricament interessin tant actualment?

Permet-me que et contesti com a escriptora, però també com a lectora. Penso que hi ha un sector del públic que ens apropem a la novel·la històrica perquè ens agrada la història, i és una forma d'aprendre'n sense alligonaments, amb la qual cosa s'afavoreix l'establiment de paral·lelismes amb la nostra actualitat. Tanmateix, la novel·la històrica es narra sempre amb la perspectiva dels personatges de l'època, que han existit o podrien haver existit, i això és el que penso que atrapa al públic en general perquè, en un marc històric molt allunyat, ens trobem amb emocions i reaccions dels personatges molt humanes, que estan per sobre de qualsevol època, i fan que la narració sigui molt propera. És a dir, qui no s'ha sentit perdut o perduda en algun moment de la seva vida? Qui no ha patit un dol? Qui no s'ha enamorat?

Per què històries tan llunyanes històricament interessin tant actualment?

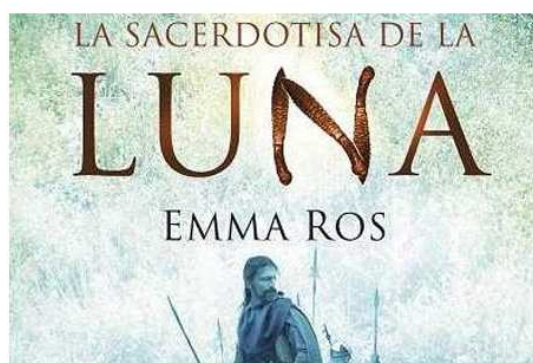
Permet-me que et contesti com a escriptora, però també com a lectora. Penso que hi ha un sector del públic que ens apropem a la novel·la històrica perquè ens agrada la història, i és una forma d'aprendre'n sense alligonaments, amb la qual cosa s'afavoreix l'establiment de paral·lelismes amb la nostra actualitat. Tanmateix, la novel·la històrica es narra sempre amb la perspectiva dels personatges de l'època, que han existit o podrien haver existit, i això és el que penso que atrapa al públic en general perquè, en un marc històric molt allunyat, ens trobem amb emocions i reaccions dels personatges molt humanes, que estan per sobre de qualsevol època, i fan que la narració sigui molt propera. És a dir, qui no s'ha sentit perdut o perduda en algun moment de la seva vida? Qui no ha patit un dol? Qui no s'ha enamorat?

Quines han estat les teves fonts d'inspiració i de documentació?

En el meu cas, la primera font d'inspiració és una pregunta. Amb *La sacerdotisa de la luna* em preguntava: Com pot desaparèixer una civilització? Es poden destruir ciutats i temples a cops de canó i amb fogueres, però, i les creences i els costums de la gent? Vaig pensar que qui millor m'ho podria contestar era una sacerdotessa asteca, una dona amb conviccions i límits, límits per ser asteca en un món ara dominat per castellans, i límits per ser dona en un món d'homes. I a partir d'aquí, és la pròpia documentació històrica la que em va inspirar i va fer que la novel·la prengués vida pròpia: llibres, articles, vídeos, dibuixos, exposicions, museus... Et converteixes en una esponja.

Creus que encara no sabem tota la veritat sobre l'Amèrica de la conquesta?

En història mai se sap tot, perquè sempre poden aparèixer noves fonts documentals de l'època, restes arqueològiques, etc. que facin canviar coses que es donaven per certes. Respecte a l'arribada dels castellans a Mèxic, però, hi ha molta font documental dels propis cronistes dels conqueridors i de religiosos de l'època que van fer tasques de recopilació de com eren els costums dels asteques, a més de cartes del propi Hernan Cortés. Així és que sabem força coses. Però per a mi, resulta clau el fet que, quan parlem de conquesta, també es podria fer servir el terme invasió. És a dir, sota quina perspectiva coneixem els episodis històrics? Segons qui els expliqui, la història pot canviar molt. I en aquest sentit, sí que hi ha molts autors que han explicat la perspectiva asteca o mexicana, però trobo que en el moment en què seguim coneixent l'episodi històric com a "conquesta de Mèxic", és que no és tan coneguda o no es té tant en compte aquesta perspectiva del vençut. *La sacerdotisa de la luna* comprèn des de la caiguda de Tenochtitlan fins a l'arribada del primer virrei castellà a Mèxic amb un èmfasi especial en aquesta perspectiva mexicana.

I en el rerefons de tot, una història d'amor gairebé impensable.

I tant! Això passa quan els personatges adquireixen veu pròpia. Hi ha una història d'amor culturalment impensable, i alhora complicada per altres històries d'amor lligades amb sentiments, però també amb les ambicions personals dins la nova societat que s'està formant. Tot plegat fa que la vida d'Ameyali corri un greu perill, tant pel camí que ha de trobar com a sacerdotessa clandestina, com per les decisions que ha de prendre com a dona enamorada i mare.

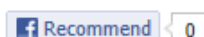
Com estan reaccionant els teus lectors i lectores?

En el contacte que he establert fins ara amb lectors i lectores, el que m'han dit és que la novel·la els ha enganxat molt i no podien parar de llegir-la, tant pel ritme com pels personatges i els girs argumentals. I això és el més afalagador que em podia passar, perquè el que vols és que lectors i lectores passin bones estones amb la novel·la, tant com jo les he passades escrivint-la.

Creus que La sacerdotisa de la luna tindrà continuïtat?

La sacerdotisa de la luna és la segona novel·la que escric ambientada al món asteca. La primera, En tierra de dioses, cobreix un període que va des d'abans de l'arribada d'Hernan Cortés fins que entra a Tenochtitlan, però no vaig entrar a la caiguda total de l'imperi asteca. Així que em faltava cobrir aquesta part, o així ho sentia, i d'aquí La sacerdotisa de la luna. Ara, la veritat, és que em ve molt de gust posar-me a prova com a escriptora amb un moment històric molt diferent, i ja hi estic treballant en la documentació, que també em porta a altres continents i altres cultures. Per això, a nivell immediat, La Sacerdotisa no tindrà continuïtat, tot i que el que he après d'ella estarà a la propera novel·la, de ben segur.

Per Ramon Teixidó / thesecretlarevista.com

[Descarregueu l'article en PDF](#)

Article escrit el 20 juliol 2012 a les 17:00
a la categoria [Entrevista](#) 188 lectures